

Camellia

夜凌祁
เยหลิงชี
เขียน

ผู้ใด 谋妃当道

กล่าวว่า

คุณหนูใหญ่

อย่างข้า

เป็นดาว

กาลกิณี!

10

บทที่ 361 ช่วงเวลาแห่งสันติภาพ
สิ้นสุดลงแล้ว

พอลูจื่อเหยากเล่าว่าเช่นนี้จบกันนอนหันหลังให้เซวียนหยวน-
จวินฝาน เซวียนหยวนจวินฝานจ้องมองนาง “ไม่รู้ว่าสตรีผู้นี้คิด
สิ่งใดอยู่กันแน่

ตราบใดที่มีหลินอีหนานอยู่ แคว้นเซี่ยไห่จะไม่เป็นอะไร
นางอยากจะบอกว่าหลินอีหนานไม่มีทางตายอย่างนั้นหรือ

“ถึงแม้ไม่รู้ว่าสิ่งใดทำให้เจ้าคิดข้างเดียวว่าเขาจะรอดพ้น
คราวเคราะห์ครั้งนี้ เพียงแต่ข้าคิดว่านี่คือสิ่งที่เป็นไปได้”

“เช่นนั้นท่านอ๋องจะพนันกันสักตาหรือไม่”

“อ้อ? พนันอะไร” เซวียนหยวนจวินฝานถามด้วยความ
อยากรู้

“ศีรษะของท่าน? ชีวิตของข้า?”

ลู่จื่อเหยาี่ยมพลงปราชตามองเขา เซวียนหยวน-
จวินฝานใช้สองมือกุมศีรษะ หลังจากมองนางราวครุ่นคิดอะไร
บางอย่างอยู่ครู่หนึ่งจึงลุกขึ้นพร้อมพูดว่า “เจ้าบ้าไปแล้วจริงๆ”

ลู่จื่อเหยาพักฟื้นร่างกายอยู่ในวังหลวง ดังนั้นจึงพบหน้า
เหลียวอู่เหินน้อยครั้งลง ดูเหมือนว่าเขาว่างใจที่จะปล่อยให้นาง
อยู่ที่นั่นอย่างไรร่างนั้น ส่วนสายสัมพันธ์ระหว่างเขากับนาง
เหลียวอู่เหินขอให้ผู้ที่รู้เรื่องอย่าได้แพร่งพรายเช่นกัน

ชีวิตภายในวังหลวงของลู่จื่อเหยาอยากจะทนเพียงใด
ก็ยากจะทนเพียงนั้น แต่ละวันนางแทบจะต้องนับนิ้วเพื่อให้
ผ่านพ้นไป การพบหน้าเหลียวอู่เหินไม่กี่ครั้งภายในช่วงเวลา
ยี่สิบวัน นางล้วนเอ่ยถึงเรื่องจินหนิงเฉ่า ทว่าเหลียวอู่เหินกลับ
ไม่ค่อยยินดีที่จะคุยเรื่องนี้กับนาง ทุกครั้งที่นางเอ่ยปาก เขาต้อง
จากไปด้วยสีหน้าเย็นชา

ลู่จื่อเหยาคิดว่าบางทีเหลียวอู่เหินอาจรังเกียจเล็กน้อย
ว่าสถานที่แห่งนี้เป็นวังหลวง ดังนั้นจึงมิได้ลงมือกับนาง
เนื่องจากนางเห็นเส้นเลือดที่ปูดโปนเพราะความเดือดดาล
ของเขานั้นเอง เขาอยากทุบตีนางเป็นแน่แท้ นางรู้ดี

เวลาสี่สิบวันของลูจีโอเหยาผ่านไปอย่างยากลำบาก
วันนี้อย่าง นางก็อยากพบเส้นหางและกินอาหารของเขามาก
คิดถึงจนนั่งไม่ติดเลยเทียว ดังนั้นนางจึงเดินไปที่ตำหนักของ
เซวียนหยวนเข้าเทียบด้วยตนเอง เพื่อที่จะกลับไปบ่นเขา

เซวียนหยวนเข้าเทียบมองนางซึ่งยืนอ้อมเด็กสองคนอยู่
ตรงหน้า หัวคิ้วอดขมวดมุ่นมิได้

“เจ้ามาทำอะไร”

“ฝ่าบาท ทรงอำนวยการความสะดวกได้หรือไม่ หม่อมฉัน
อยากกลับบ้าน”

“ไม่ได้ อาจารย์สั่งว่าให้เจ้าอยู่ในวัง”

“แต่หม่อมฉันกลับไปเพราะมีธุระ เช่นนั้นพระองค์ทรงจะ
ไปแทนหม่อมฉันอย่างนั้นหรือ” ลูจีโอเหยาเสนออย่างไม่สนใจ
ความตาย

โตะพลันถูกตบเสียงดังปัง ทำให้เด็กสองคนที่อยู่ใน
อ้อมอกนางร้องไห้ขึ้นมาทันที

เมื่อเซวียนหยวนเข้าเทียบเห็นเจ้าตัวน้อยสองคนร้องไห้ จึงฝืนกลืนถ้อยคำซึ่งติดอยู่ที่คอหอยที่คิดจะตวาดออกมา กลับลงไป ลู่จื่อเหยาปรายตามองเขาอย่างไม่สบอารมณ์ เริ่มปลอบลูกเป็นพัลวัน

เด็กสองคนนี้ไม่ร้องไห้ยังพอทำเนา แต่พอร้องขึ้นมา ก็ยากที่จะมีผู้ใดต่อกรได้จริงๆ ลู่จื่อเหยาปลอบอยู่ครู่ก่อนวัน ก็ไม่เห็นพวกเขาหยุดเสียที ส่วนเซวียนหยวนเข้าเทียบก็ทนไม่ไหวแล้วเช่นกัน ดังนั้นจึงเอ่ยด้วยสีหน้าเย็นชา “รีบออกไปเสีย! ไปให้ไกลๆ เรา!”

“หม่อมฉันจะกลับบ้าน!” ลู่จื่อเหยาพูดเน้นเสียงดังฟังชัด พลังเชิดคางเล็กน้อยอย่างไม่ต่ำต้อยและไม่เยอหยิ่งจนเกินไป ให้เขา แสดงเจตนาว่าถ้าไม่ให้นางไป นางจะยืนอยู่ที่นี้ไปตลอด

ทั้งสองคนถลึงตาใส่กันอยู่ครู่หนึ่ง เซวียนหยวนเข้าเทียบ คำรามเสียงต่ำลอดไรฟัน “ไสหัวออกไป!”

ลู่จื่อเหยาไม่พูดพร่ำทำเพลง อุ้มลูกเดินออกจากห้องไปทันที เส้นทางสายนั้นมีนางกับเขารู้เพียงเท่านั้น ลู่จื่อเหยา ไม่รู้เช่นกันว่าตนไปนำความกล้าที่จะประจันหน้ากับฮ่องเต้

แห่งแคว้นชิงหมิงเช่นนี้มาจากที่ใด แต่นางก็ทำลงไปแล้ว
นอกจากนี้นางยังอยากรู้กันว่าฮ่องเต้และไทเฮาแห่งแคว้นศัตรูนี้
จะยอมอดทนกับนางได้สักเท่าไร

ครั้นกลับถึงหุบเขา เด็กทั้งสองคนก็หยุดร้องทันที
สมองของลู่อื่อเหยาสับสนไม่น้อย นางยืนอยู่บนเขาพลาง
โน้มสายตามองสถานที่ที่นางพำนักอยู่มาเกือบหนึ่งปีนี้ด้วย
แววตาที่หนักอึ้งอยู่หลายส่วน

ลู่อื่อเหยาเดินสาวเท้ากลับไปยังที่พัก เหลียวอู่เหินกำลัง
เดินออกมาจากห้องพอดี พอเห็นนางก็ตะลึงงัน จากนั้นจึงถาม
ว่า “เจ้ากลับมาทำไม?”

ลู่อื่อเหยาเห็นท่าทีของเหลียวอู่เหินก็รู้สึกไม่ชอบมา-
พากลเล็กน้อย ถึงกระนั้นกลับมิได้แสดงออกมา

“อยากจะมาเยี่ยมเส้นทางการหลีกหนีก็เลยกลับมา” นาง
ตอบเสียงเบา

“เหลวไหล! รีบไสหัวกลับไปเสีย!”

ลู่อื่อเหยาเพิ่งจะถูกเซวียนหยวนเข้าเทียบสั่งให้ ‘ใส่หัวออกไป’ บัดนี้ได้ยินเหลียวอู่เหินสั่งให้นาง ‘ใส่หัวกลับไป’ นางก็ถอนหายใจเบาๆ แล้วพูดว่า “ข้าแต่อยากกลับมาเพียงครู่เดียว ไม่เอ่ยถึงจินหนิงเฉา ไม่ทำให้ท่านเสียงาน เพียงครู่เดียวเท่านั้น”

ยามอยู่ต่อหน้าเหลียวอู่เหิน ลู่อื่อเหยารู้จักยอมก้มศีรษะ เนื่องจากนางมีอาจไม่ทำเช่นนี้ได้ ด้วยกลัวว่าหากเหลียวอู่เหินไม่พอใจแล้วจะระบายโทษะกับลูกของตน ลู่อื่อเหยามีอาจแบกรับผลลัพธ์เช่นนั้นไหว

ลู่อื่อเหยาเดินเข้าไปในห้อง เส้นทางรู้ว่านางกลับมาตั้งแต่แรกแล้ว แต่เนื่องจากนางกำลังสนทนากับเหลียวอู่เหิน จึงมิกล้าส่งเสียง เพียงหลบอยู่หลังประตูรอให้นางเดินมาเท่านั้น ครั้นเห็นเด็กสองคนในอ้อมอกลู่อื่อเหยา เส้นทางก็มองท้องนางด้วยความประหลาดใจ มีอาจเปล่งวาจาออกมาได้

ลู่อื่อเหยาวางเด็กสองคนนั้นลง หลีลั่วที่อยู่ทางนั้นเริ่มอ้อแอ้และพยายามดิ้นรนเพื่อให้นางอุ้ม

“จื่อเหยา พวกเขาเชื่อว่าอะไรหรือ” เส้นหางมองสำรวจเจ้าตัวน้อยสองคนอย่างไม่วางตาครู่หนึ่ง จากนั้นจึงหันหน้ากลับไปถามลูจื่อเหยาด้วยแววตาเปล่งประกาย

“ชิงมั่ว ชิงฮั่น เจ้าคิดอย่างไร” ลูจื่อเหยากัมศีระครุ่นคิดครู่หนึ่ง จากนั้นจึงยกศีระถามเส้นหาง

เส้นหางกะพริบตา สุดท้ายก็ยิ้มโดยมิได้ตอบคำ เพียงกัมศีระลงไปหยอกล้อเด็กสองคนนั้นอีกคราด้วยท่าทียินดีมากอย่างไรอย่างนั้น

“เส้นหาง ช่วงที่ข้าไม่อยู่ อาจารย์ไม่ได้กลับมาเช่นกันหรือ” ลูจื่อเหยามองออกไปนอกหน้าต่าง พบว่าเหลียวอู่เหินหายไปแล้ว

“อาจารย์อยู่ทุกวันนี้ะ เพียงแต่เขาขึ้นเขาบ่อย ๆ กว่าที่จะกลับมาก็ดีมากมายแล้ว”

ขึ้นเขาหรือ “เจ้ารู้หรือไม่ว่าเขาขึ้นเขาไปทำอะไร” ลูจื่อเหยาตั้งคำถามต่อไป

“ไม่รู้ เขาไม่เคยพาเข้าไป” เส้นทางไม่ค่อยสนใจเรื่องของเหลียวอุ๋เหินมากเท่าไรนัก สิ่งที่เขาสนใจมากกว่าคือลู่อื่อเหยา จะกลับมาอยู่กับเขาเมื่อใด “จื่อเหยา ท่านกลับมาคราวนี้คงไม่ไปที่ใดอีกแล้วใช่หรือไม่” เส้นทางถามอย่างเต็มใจไปด้วยความหวัง

“ไม่ อีกเดี๋ยวก็จะไปแล้วละ” ลู่อื่อเหยาอมองใบหน้าที่ฉายความผิดหวังภายในชั่วพริบตาของเส้นทาง ดวงตาเปล่งประกายวูบ ตามขึ้นมาว่า “เจ้ายากเข้าวังมากมีใช่หรือจะไปกับข้าหรือไม่”

“ได้หรือ” เส้นทางมองลู่อื่อเหยาอย่างลังเล ไม่กล้าเล็กน้อย

“ไม่มีอะไรเป็นไปไม่ได้ อาจารย์ก็ไม่อยู่ อย่างมากพวกเรากลับมารับโทษพร้อมกัน ไปกันเถอะ” ลู่อื่อเหยา กล่าวจบก็อุ้มหลัวฉีขึ้นมาแล้วเดินออกไปจากห้อง ลู่อื่อเหยากับเส้นทางหนึ่งผู้ใหญ่หนึ่งเด็กพาเด็กอีกสามคนเดินย้อนทางเดิมกลับไปที่ยังหลวง นางครุ่นคิดระหว่างทางว่าช่วงนี้เหลียวอุ๋เหินคลายความระวังต่อตนด้วยสาเหตุใด เพราะต้อง

ต่อกรแคว้นเซียไหลจึงไม่มีเวลามาสนใจตนหรือไร หรือว่ามี
สิ่งอื่นต้องไปทำกันแน่

ครั้นถึงตำหนักบรรทมของเซวียนหยวนเข้าเทียบ เขาก็
ไม่อยู่แล้ว ลู่จื่อเหยาบอกเส้นทางว่าสถานที่แห่งนี้คือที่พำนัก
ของฮ่องเต้ที่เขาอยากเห็น เส้นทางตกใจจนอ้าปากค้างอยู่
ครึ่งก่อนวัน

ลู่จื่อเหยาฉวยโอกาสช่วงที่ปลอดคน พาพวกเขากลับไป
ยังที่พำนักอย่างราบรื่น ช่วงหลายวันที่ผ่านมานางพำนักอยู่ใน
บริเวณตำหนักเดียวกับไทเฮามาตลอด ไม่รู้ว่าไทเฮาผู้นั้นให้
ความสนใจตนมากถึงเพียงนี้ได้อย่างไร ทว่าอย่างน้อยฉินหมิงเยว่
ก็ติดกับตนและลูกไม่น้อย ลู่จื่อเหยาจึงมีอาจเ็นชากับนางได้

ระหว่างทางมีคนจำนวนหนึ่งพบเห็นลู่จื่อเหยา ครั้นเห็น
ว่ามีเด็กโตและเด็กน้อยสองคนเพิ่มขึ้นมา พวกนางก็เผยสีหน้า
ประหลาดใจเล็กน้อย ถึงกระนั้นต่างมิกล้าเอ่ยอันใด ครั้นไปถึง
ที่พำนัก เด็กสามคนล้วนกลับไปแล้ว ลู่จื่อเหยานึกถึงจินหนิง
เฉาจึงบอกเส้นทางว่านางหิวแล้ว

เส้นทางยืนอยู่ตรงนั้น ไม่เข้าใจว่าสิ่งที่ลู่จื่อเหยากล่าวกับ
เขานั้นหมายความว่าอย่างไร หรือว่า...ที่วังหลวงกินข้าวไม่อิ่ม

“ใกล้เวลากินข้าวแล้ว ไป ข้าจะพาเจ้าไปดู”

เมื่อเหลียวอู่เหินพบว่าเส้นทางหายตัวไป จักต้อง
ไล่ตามมาทันทีแน่ ในสายตาของเขา การที่ลู่จื่อเหยาบังอาจพา
เส้นทางกับหลี่ลั่วมานั้น ประการแรกคือเรื่องน่าขายหน้า
ประการที่สองเป็นการท้าทายเขา อย่างไรก็ตามเสียสถานที่แห่งนี้
คือพระราชวัง หาใช่สถานที่ที่น่าจะกระทำเรื่องเหลวไหลได้

เส้นทางยังไม่ทันรู้สึกตัวก็ถูกลู่จื่อเหยาลากตัวเดิน
ออกไปแล้ว ทั้งสองคนเดินๆ หยุดๆ ไม่ว่าเดินไปที่ใดก็มีแต่
ลานขนาดใหญ่และรั้วกำแพงสูง ดูแล้วปราศจากความแตกต่าง
ใดๆ ทั้งสิ้น

“จื่อเหยา” เส้นทางกระตุกแขนเสื้อนางพร้อมกระซิบถาม
“ในวังหลวงเป็นเช่นนี้เองหรือ ไม่มีภูเขาหรืออย่างไร ข้าอยากไป
ดูภูเขา”

“คิดอะไรเยอะเยะเสียจริงนะ” ลู่จื่อเหยาก็มึนชะมองเขา
รู้สึกว่าเขาออกจะคิดหุหรอลังการเกินไปสักหน่อย เพลานี้

จักต้องมีคนจำนวนมากอยู่ที่อุทยานหลวงอย่างแน่นอน อีกอย่าง
ภูเขาล้อมรอบไม่เข้าตาเส้นทางด้วยเช่นกัน เมื่อเห็นว่า
รอบด้านปลอดภัย ลูจื่อเหยาจึงดึงคอเสื้อเส้นทางและขึ้นไปอยู่
บนกำแพงสูงภายในชั่วพริบตา นางอดปากเขาเพื่อมิให้ส่งเสียง
ออกมา จากนั้นลูจื่อเหยาจึงพูดเตือนเขาว่า “อย่าร้อง! รีบดูเข้า
ว่าวังหลวงแห่งนี้เป็นเช่นไร พวกเราจะได้กลับไปเสียที”

เส้นทางใจเต้นแรงไม่หยุด เขานั่งอย่างประหม่าอยู่
ข้างกายลูจื่อเหยา ทอดสายตามองทัศนียภาพที่ตนมองเห็น
ได้ทั้งหมด ขณะที่เซวียนหยวนเข้าเทียบและขุนนางชั้นผู้ใหญ่
จำนวนหนึ่งเดินออกมาจากห้องก็มองเห็นแผ่นหลังของพวกเขา
ที่กำลังนั่งอยู่บนกำแพงอย่างสบายอารมณ์

ผู้ที่อยู่ข้างกายเซวียนหยวนเข้าเทียบมองเห็นแล้ว
เช่นกัน ต่างคนต่างมองหน้ากันไปมา ไม่มีผู้ใดกล้าปริปาก
พอลูจื่อเหยาได้ยินเสียงประตูก็นั่งศีรษะกลับไปแล้วสบตา
เซวียนหยวนเข้าเทียบ และรีบคว้าเส้นทางเพื่อที่จะหลบหนี
ตามสัญชาตญาณ ถึงกระนั้นกลับได้เสียงเรียกชื่อของตนดัง
มาจากทางนั้น

“ลูจื่อเหยา!”

เซวียนหยวนเข้าเทียบตะโกนสามคำนี้ออกมาจริง ๆ ขุนนางชั้นผู้ใหญ่ข้างกายต่างสัมผัสถึงโทษของฮองเต๋จนมึนงงหยาใจแรง ลู่จื่อเหยาจะกล้าไม่หยุดยืนจนทำให้เซวียนหยวนเข้าเทียบเสียหน้าต่อหน้าคนจำนวนมากเช่นนี้ได้อย่างไร ดังนั้นจึงนั่งอยู่บนกำแพงพลางยิ้มแหย ๆ จากนั้นจึงพาเส้นทางกระโดดลงมาแล้วยืนมองเซวียนหยวนเข้าเทียบอยู่บริเวณตีนกำแพง

ลู่จื่อเหยาคิดไม่ถึงจริง ๆ ว่าตนจะดวงช่วยเช่นนี้ แค่ป็นกำแพงก็ถูกเซวียนหยวนเข้าเทียบจับได้คาหนังคาเขา มิหนำซ้ำยังมีได้มีเพียงเขาเท่านั้นอีกด้วย ดูสายตาของขุนนางพวกนั้นสีต่างมองนางราวกับกำลังมองตัวประหลาดอย่างไรอย่างนั้น คงคิดไม่ถึงว่ายังมีสตรีที่ไม่รู้จักรักษากฎเกณฑ์อยู่ในวังหลวงกระมัง

เซวียนหยวนเข้าเทียบเดินสาวเท้าไปถึงเบื้องหน้า ลู่จื่อเหยาแล้วมองเส้นทางที่อยู่ข้างกายนาง เขาพยายามสะกดกลิ่นโทษและกดน้ำเสียงของตนไว้อย่างสุด

“มันมาจากที่ใด!”

ลู่อื่อเหยานวดใบหูซึ่งได้รับแรงสั่นสะเทือนจนเจ็บเล็กน้อย จากนั้นจึงตอบเสียงค่อยกลับไปว่า “เด็กที่บ้านหม่อมฉันอยากเข้ามาดูวังเท่านั้นเอง ฝ่าบาททรงมิได้พระทัยแคบกระมัง”

พอลู่อื่อเหยาตอบเสร็จก็ได้ยินเสียงข้อกระดูกแผ่วเบา ซึ่งเกิดจากการกำหมัดของเขา

“ฝ่าบาทคง...มิได้จะทำร้ายหม่อมฉันหรอกนะ?”
ลู่อื่อเหยาถามอย่างไม่รู้กาลเทศะ

“เจ้านึกว่าเรามากล้าหรือ!”

เซวียนหยวนเข้าเทียบเช่นเขี้ยวเคี้ยวฟัน

“ดูสิ ข้าบอกแล้วว่าวังหลวงไม่มีอะไรน่าสนใจ แม้กระทั่งปืนกำแพงก็ทำไม่ได้ สนุกเท่าที่บ้านที่ใดกันเล่า” ลู่อื่อเหยาก้มศีรษะมองใบหน้าน้อยของเส้นทางที่ขาวซีดด้วยความตกใจพร้อมเอ่ยกับเขา

“เราอยากถามเจ้ามากกว่า หรือว่าวังหลวงของแคว้นเซี่ยไหลปล่อยให้เจ้าปืนกำแพงได้!”

“ที่วังหลวงของแคว้นเซี่ยไหล อย่าว่าแต่ข้าอยากป็น
กำแพงเลย ต่อให้ข้าอยากถล่มกำแพงก็ไม่มีผู้ใดกล้าพูดสิ่งใด”
ลู่อื่อเหยาเก็บสีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้มนั้นคืนกลับไป และ
กล่าวกับเซวียนหยวนเฮ่าเทียนด้วยท่าทีสงบนิ่ง “ฝ่าบาท
ช่วงเวลาสันติภาพของพวกเราสมควรสิ้นสุดลงแล้วหรือไม่”

ข้าอยาก

บทที่ 362 ขาดต้องการจินหนิงเฉา

หลังจากที่คำพูดของลู่อื่อเหยาหลุดออกมาจากปาก เซวียนหยวนเข้าเทียบก็ดึงร่างเส้นหางที่อยู่ข้างกายนางมาทันที จากนั้นก็โยนไปยังสถานที่ที่ไม่ได้ยินเสียงของพวกเขาโดยพลัน

“เราจะคิดได้หรือไม่ว่าเจ้ากำลังประกาศศึกกับเราแทน หลินอ๋หนาน?”

ลู่อื่อเหยาเดินผ่านเซวียนหยวนเข้าเทียบแล้วมอง เส้นหางซึ่งร่วงลงบนลานตำหนัก แต่ก็กำลังตะกายร่างขึ้นมา อย่างรวดเร็ว นางยิ้มหวาน โอษฐ์สีชาดแยมเบาๆ กล่าวด้วย เสียงแผ่วเบาขึ้นมาว่า “ทางที่ดีฝ่าบาททรงอย่านำหม่อมฉันไป รวมกับหลินอ๋หนานจะดีกว่า เขาคือเขา หม่อมฉันคือหม่อมฉัน หม่อมฉันเพียงต้องการทูลฝ่าบาทว่าหม่อมฉันเตรียมตัวรอรับ การลงมือจากพวกพระองค์แล้ว สองแคว้นกำลังจะเปิดศึก อย่างน้อยหม่อมฉันก็พอมีประโยชน์อยู่บ้างมิใช่หรือ”

เซวียนหยวนเข้าเทียบมีน้ำโหเพราะวาจาของลู่อื่อเหยา เขายืนอยู่ตรงนั้น หลังจากผ่านไปครู่หนึ่งก็หันศีรษะกลับไปมอง

เหล่าขุนนางชั้นผู้ใหญ่ที่ไม่กล้าขยับเขยื้อนไปที่ใดภายนอก
ประตู จากนั้นจึงสั่งให้พวกเขากลับไปก่อน เหล่าขุนนาง
เห็นฮ่องเต้มีพระบัญชาจึงรีบชักเท้าเดินจากไป เพียงแต่ยัง
คงเหลือบมองสถานที่ที่ทั้งสองคนอยู่เป็นระยะ สงสัยใคร่รู้
สถานะของลู่อื่อเหยาเป็นอันมาก

ครั้นเงาร่างของคนทั้งหลายหายลับไป เซวียนหยวน-
เฮ่าเทียนพลันยกมือขึ้นบีบคอสลู่อื่อเหยาและจับร่างนางกดกับ
กำแพงทันที

“ผู้ที่บังอาจโอหังต่อหน้าเราเช่นนี้มีเจ้าเป็นคนแรก
อย่างนี้กว่าเราไม่กล้าแตะต้องเจ้า นับจากนี้ไปภายในวังหลวง
แห่งนี้ ขอเพียงเป็นสถานที่ที่มีเราอยู่ เจ้าจงไสหัวไปจากเรา
ให้ไกลๆ ทางที่ดีอย่าให้เราเห็นหน้าเจ้าเด็ดขาด ได้ยินหรือไม่!”

ลู่อื่อเหยาไม่ขัดขึ้นเช่นกัน ร่างแนบกำแพงอันเย็นเฉียบ
รอยยิ้มบนใบหน้ายังคงอยู่ “ฝ่าบาทออกจะสร้างความลำบากใจ
ให้หม่อมฉันอยู่บ้าง หม่อมฉันเป็นเพียงสามัญชน แล้วจะทราบ
ได้อย่างไรว่าฝ่าบาททรงจะไปปรากฏพระองค์ที่ใด ส่วนเรื่อง
โอหังก็ยังไม่ต้องเอ่ยถึง สิ่งที่หม่อมฉันกินหม่อมฉันใช้หม่อมฉัน
อยู่นั้นล้วนเป็นของพระองค์ทั้งสิ้น แล้วจะกล้าโอหังได้อย่างไร”

“รู้จักดีแล้ว มิเช่นนั้นแม้แต่ลูกสองคนนั้นของเจ้า เราจะทำให้พวกมันเข้าใจอย่างถ่องแท้ตั้งแต่ยังไม่หยานมว่าวังหลวงแห่งนี้ควรเชื่อฟังผู้ใดถึงจะมีชีวิตรอดสืบต่อไปได้”

เซวียนหยวนเข้าเทียบปล่อยลู่อื้อเหยา ลู่อื้อเหยาหวดล่าคอ มิได้หวาดหวั่นต่อคำพูดของเขาแม้แต่หน่อย

“ในที่สุดก็ทรงเกิดจิตสังหารต่อพวกหม่อมฉันแล้ว ดังนั้นทรงอย่าปิดบังและเสแสร้งอีกต่อไปดีหรือไม่” ลู่อื้อเหยากล่าวประชด “โชคดีที่วันนี้ได้ยินรับสั่งของฝ่าบาท มิเช่นนั้นหม่อมฉันคงไร้เดียงสาจนถึงขั้นนี้กว่าฝ่าบาทกับไท่เฮาจะทรงยอมอดทนเช่นนี้เรื่อยไป เพราะหม่อมฉันเป็นธิดาของเซวียนหยวน-โยวหฺรานแล้วเสียอีก”

“เราไม่เคยยอมรับว่าเจ้าเป็นธิดาของนาง ทางที่ดีจงเลิกเล่นลูกไม้กระจอกพวกนั้นของเจ้าเสียดีกว่า มิเช่นนั้นต่อให้เจ้าคือเซี่ยเหยาจริง เราจะไม่เกรงใจเจ้าเป็นอันขาด”

เซวียนหยวนเข้าเทียบจากไปแล้ว ลู่อื้อเหยาหลับตาลู่อื้อเหยาจากนั้นจึงลืมตาแล้วพาเส้นทางออกไปจากสถานที่แห่งนี้

“จื่อเหยา ท่านพูดกับฝ่าบาทเช่นนั้นได้อย่างไร” เส้นหางกล่าวกับลู่อื่อเหยาอย่างกระวนกระวาย “ท่านส่งข้ากลับไปดีกว่า หากอาจารย์รู้ว่าท่านทำให้ฝ่าบาทไม่พอพระทัย จักต้องตีท่านตายแน่!”

“ตีให้ตายได้ย่อมดีที่สุด ถ้าไม่ตายก็ยุ่งยากแล้วละ”

ลู่อื่อเหยารำพึงกับตนเอง เส้นหางได้ยินไม่ชัดว่านางกำลังพูดอะไร เพียงแต่ใจนั้นกลับบังเกิดความรู้สึกอึดอัดบางอย่างหนึ่ง

ครั้นฟ้ามืด เมื่อเหลียวดูเห็นพบว่าเส้นหางกับหลี่ลั่วหายตัวไปก็มาตามหาถึงวังหลวงจริงดังคาด เซวียนหยวนเข้าเทียบไปพบลู่อื่อเหยาพร้อมกับเขาพร้อมความรู้สึกต้องการชมดูความสนุกสนาน อยากดูสิว่านางจะจัดการเรื่องเหลวไหลนี้เช่นไร

ครั้นถึงที่หมาย ลู่อื่อเหยากำลังนั่งสนทนากับฉีหมิงเยว่อย่างสง่างามอยู่ตรงนั้น รอยยิ้มที่สมบูรณ์แบบทำให้ดูไม่ออกว่านางคือสตรีหนึ่งอยู่บนกำแพงและบังอาจต่อล้อต่อเถียงเซวียนหยวนเข้าเทียบภายในลานตำหนักผู้นั้น

เส้นทางก็อยู่ด้วยเช่นกัน คำพูดเมื่อสักครู่นี้ของเขาทำให้
ฉันทึ่งยิ่งขั้น บรรยากาศภายในห้องกำลังดี ถึงกระนั้น
กลับเย็นเยียบลงเพราะการมาเยือนของทั้งสองคน เมื่อเส้นทาง
เห็นเหลียวอุ๋เหิน ร่างกายก็อดสั่นเทาไม่ได้ ส่วนลู่จื่อเหยา นั้นเมื่อ
เห็นเซวียนหยวนเข้าเทียบก็ขมวดคิ้วอย่างกลัดกลุ้ม จากนั้นจึง
ลุกขึ้นเพื่อที่จะเดินออกไปข้างนอก

“หยุดเดี๋ยวนี้ละ!” เหลียวอุ๋เหินกล่าวกับลู่จื่อเหยาทันที
“คิดจะไปที่ไหน?”

ลู่จื่อเหยาหยุดอยู่ตรงหน้าเหลียวอุ๋เหินและเซวียนหยวน-
เข้าเทียบ ตอบด้วยท่าทีของผู้ไร้ความผิดเล็กน้อย “อาจารย์
ฝ่าบาททรงมีพระบัญชา ข้ามีอาจอยู่ในสถานที่ที่พระองค์ประทับ
พวกเรามิอะไรออกไปค่อยคุยกันดีหรือไม่?”

เหลียวอุ๋เหินมิได้เอ่ยอันใด เจื่อแซนขึ้นแล้วตบลงบน
ใบหน้านาง การกระทำอย่างกะทันหัน ทำให้ลู่จื่อเหยาและ
เซวียนหยวนเข้าเทียบที่อยู่ข้างกายเขาคาดไม่ถึง

เซวียนหยวนเข้าเทียบจ้องลู่จื่อเหยาโดยไม่ละสายตา
เหลียวอุ๋เหินลงมืออำมหิตยิ่งนัก ลู่จื่อเหยาถูกตบจนใบหน้า

ครึ่งซีกบวมขึ้นมา ส่วนจมูกก็มีเลือดกำเดาไหล ทว่าทุกอย่างนี้
ล้วนไม่สำคัญ เนื่องจากเซวียนหยวนเฮ่าเทียนกลับเห็นว่า
นางกำลังยิ้ม เขาแน่ใจว่าตนเองมิได้ตาฟาด ลู่จื่อเหยายิ้มทันที
ที่ถูกตบ ถึงแม้มิได้ชัดเจนมากนักก็ตาม

“นี่มันอะไรกัน!” จี๋หมิงเยว่รีบลุกขึ้นเดินเข้าไปหา
มองลู่จื่อเหยาด้วยความสงสัยเล็กน้อย จากนั้นจึงกล่าวกับ
เหลียวอู่เหินอย่างอัศจรรย์ “มีอะไรก็พูดจากันดีๆ สิ”

ลู่จื่อเหยาปรับตัวอยู่ครู่หนึ่ง ดวงตาถึงค่อยๆ มองเห็น
สิ่งที่อยู่เบื้องหน้าชัดเจนขึ้นทีละน้อย นางเซ็ดโลหิต เพลานี้นางถูก
จี๋หมิงเยว่กันไว้ให้อยู่ทางด้านหลัง สิ่งนี้ทำให้นางมั่นใจความคิด
ของตนเองมากขึ้น

“อาจารย์ ข้ายากกลับบ้าน” นางเอ่ยเสียงต่ำด้วย
น้ำเสียงสงบเยือกเย็นผิดปกติ

ถูกเหลียวอู่เหินพากลับไปในเวลาเช่นนี้ นางจะมีจุดจบ
เช่นไร เกรงว่าทุกคนที่อยู่ภายในที่นี้ต่างคาดคิดกันได้ทั้งสิ้น
ลู่จื่อเหยากำลังรันทาที่ตาย ทุกคนต่างรู้สึกได้

“ได้! ข้าพาเจ้ากลับบ้าน!” เหลียวอู่เหินไม่พูดพรั่น-
ทำเพลง ดึงข้อมือลู่อื่อเหยาแล้วเดินออกไปข้างนอกโดย
ไม่แยแสเลยว่าฉีหมิงเยว่กับเซวียนหยวนเฮ่าเทียนจะอยู่ด้วย
หรือไม่

เส้นทางเห็นลู่อื่อเหยาถูกพาตัวจากไปแล้วจึงวิ่งตามไป
ด้วยเช่นกัน ถึงกระนั้นกลับถูกฉีหมิงเยว่ยกมือขึ้นขวางไว้

การตามเหลียวอู่เหินไปในเวลาเช่นนี้ย่อมมิใช่เรื่องดี
เป็นแน่แท้ อย่างไรก็ตามลู่อื่อเหยาก็เป็นคนในครอบครัวเขา
ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องเก็บชีวิตนางไว้ ทว่าเด็กคนนี้จะไม่แน่แล้วละ

“ลูกของจื่อเหยาให้ทิ้งไว้ที่ข้า ห้ามพาไปเด็ดขาด”
ฉีหมิงเยว่เอย่กับสองคนที่กำลังจากไป ทำให้ลู่อื่อเหยาสบายใจ
ขึ้นเล็กน้อย

นางเดาไม่ผิดจริง ๆ ไทเฮามีท่าทีต่อนางและลูกต่าง
ออกไป ลู่อื่อเหยายังถึงขั้นได้เห็นรูปโฉมที่แท้จริงของมารดา
ณ สถานที่แห่งนี้ด้วยซ้ำ

ขณะที่กำลังมองภาพเหมือนภาพนั้น ไม่มีผู้ใดล่วงรู้ว่า
ลู่อื่อเหยาทุกข์ระทมมากเพียงใด ที่แท้มารดาที่ตนไม่รู้จักมา

ตลอดนั้นงดงามมากเพียงใด ที่แท้ต่อให้เป็นนางเองก็ตาม
เชวียนหยวนโยวหรานก็มีกล้าเปิดเผยสถานะให้นางล่วงรู้อยู่ดี

ช่วงหลายปีนั้น สตรีที่มีนามว่าเชวียนหยวนโยวหราน
อยู่ตามลำพังข้างนอก นางต้องใช้ชีวิตอย่างทุกข์ระทมและ
อับจนหนทางมากเพียงใด

เหลียวอู่เหินบีบข้อมือนาง เขาออกแรงมากเหลือเกิน
ทำให้ลู่จื่อเหยาารู้สึกว่าข้อมือตนถูกบีบจนใกล้ที่จะหักแล้ว

ระหว่างทางกลับ เหลียวอู่เหินกับลู่จื่อเหยาไม่มีผู้ใด
ปริปากอันใดทั้งสิ้น พวกเขาเดินทางกลับแต่ตัดผ่านป่าทึบ
พริบตาที่ลู่จื่อเหยายืนอยู่บนพื้นดินอันราบเรียบนั้น ร่างกาย
นางก็ถูกเหลียวอู่เหินกระชากไปด้านหลังในบัดดล จากนั้นก็
ถูกเขาชัตออกไปอย่างแรง

ลู่จื่อเหยาใช้เข่าข้างหนึ่งยันร่างอยู่บนพื้นพลา
ง หอบหายใจคำโต ท้องฟ้ามืดมิดเหลือเกิน นางมองไม่เห็น
สีหน้าของเหลียวอู่เหิน แต่นางรู้ว่าเพลานี้เขาต้องโกรธจนถึง
ขีดสุดแน่

ลู่จื่อเหยาถูกชัตจนจับหน้าอก รู้สึกว่ากำลังจะกระอักโลหิต เมื่อสักครู่นางฉวยจังหวะถอยหลังจนหลบได้ หากรับฝ่ามือไปทั้งหมด ไม่ว่าผู้ใดก็มีอาจรับไหว

เหลียวอู่เหินคิดไม่ถึงว่าลู่จื่อเหยาจะหลบได้ ทำให้พลาณภาพของฝ่ามือนั้นลดทอนไปครึ่งหนึ่ง เขาเดินไปถึงเบื้องหน้าลู่จื่อเหยาสองก้าว ยกเท้าเหยียบปานางแล้วถีบจนลัม ประกายเย็นเยียบฉวยวับวาวอยู่ภายในดวงตา เหลียวอู่เหินเหยียบมือนางพร้อมถามว่า “เจ้าก่อเรื่องเช่นนี้คิดทำอะไรกันแน่?”

“ตั้งแต่ตันจนจบ เป้าหมายที่เข้ามาที่นี่มีเพียงสิ่งเดียวเท่านั้น นั่นก็คือจินหนิงเฉ่า”

เหลียวอู่เหินเหยียบนิ้วมืออย่างแรง ไม่รู้ว่ำน่าความกล้ามาจากที่ใด จู่ๆ นางซึ่งนอนอยู่บนพื้น เลือกที่จะไต่กลับ

การกระทำของลู่จื่อเหยาทำให้เหลียวอู่เหินทำได้เพียงถอยหลังกลับเท่านั้น ลู่จื่อเหยาสะบัดมือที่ไร้ความรู้สึกมองไปหน้าที่กำลังยั้มหยันของเหลียวอู่เหิน จากนั้นจึงพูดต่อไปว่า “และบัดนี้ ข้ายังอยากทราบตัวตนของอาจารย์ด้วย”

ฉันทิงเยว่ปกป้องนางและลูกของนาง ถึงกระนั้น
เมื่อเหลียวอู่เหินคิดที่จะพานางจากไปกลับมิได้ปรปักษ์
ความไว้นื้อเชื่อใจและยินยอมในที่เช่นนี้หาใช่จะมีให้ผู้ใด
ก็ได้ ลู่จื่อเหยาสงสัยมาตลอดว่าเหลียวอู่เหินเป็นใคร เนื่องจาก
ต่อให้ยามเผชิญหน้าเซวียนหยวนเฮ่าเทียน เขาก็ยังอหังการ
ดังเดิม ขำรับใช้เช่นนี้ต้องถูกกำจัดไม่ช้าก็เร็วเช่นเดียวกับ
หนานกงหลิงเฟิง ถึงกระนั้นลู่จื่อเหยารู้สึกว่าเหลียวอู่เหิน
กับหนานกงหลิงเฟิงมิใช่คนประเภทเดียวกัน เนื่องจากไม่ว่า
เซวียนหยวนเฮ่าเทียนหรือว่าฉันทิงเยว่ต่างไว้นื้อเชื่อใจเขา
มิใช่ธรรมดา ความเชื่อใจเช่นนี้ทำให้ลู่จื่อเหยาทำอะไรไม่ถูก
กระทั่งว่ายังตื่นตระหนกอีกด้วย

“ช่างบังอาจมากนะ กล้าลงมือกับข้าเชียวหรือ”

“คราแรกที่อาจารย์เลือกสอนวรยุทธ์ข้าก็เพื่อว่าสัก
วันหนึ่งข้าจะโค่นท่านได้มิใช่หรือ”

“ได้! ข้าอยากดูสิว่าเจ้าจะโค่นข้าได้อย่างไร!”

เหลียวอู่เหินโจมตีอย่างดุเดือด ทำให้ลู่จื่อเหยามีอาจ
ด้านรับไหวได้จริง ๆ อดถอยกรูดไปทางด้านหลังมิได้ ไม่ว่า

ลู่จื่อเหยาพยายามเพียงใดก็มีอาจตามการเคลื่อนไหวและความเร็วของเหลืยวอู่เหินได้แม้แต่น้อย ทำได้เพียงหลบตามความรู้สึกของเท่านั้น ไม่รู้ว่าโชคดีหรือว่าอย่างไร กลับพ้นการโจมตีได้ไม่น้อย

เหลืยวอู่เหินประมือกับลู่จื่อเหยา ตกตะลึงพริ้งเพริดต่อความรวดเร็วอย่างรวดเร็วของลู่จื่อเหยาเป็นล้นพ้น ช่วงหลายเดือนที่ผ่านมา ระยะเวลาที่นางฝึกวรยุทธ์ไม่นับว่ายาวนานนัก แต่ดูจากปฏิกิริยาในเพลานี้สิ กลับอยู่เหนือความคาดหวังที่เขามีต่อนางในคราแรกจริงๆ

เมื่อแรงกดดันจากภายในท้องลดลง น้ำหนักหลายสิบจินที่อยู่บนข้อเท้าลดลง ลู่จื่อเหยาก็รู้สึกเบาหวิวราวกับนกนางแอ่น ความรวดเร็วมากกว่าเมื่อก่อนมากนัก ทว่าเมื่ออยู่เบื้องหน้าเหลืยวอู่เหิน กลับเหมือนน้ำมะพร้าวห้าวมาขายสวนอย่างไรอย่างนั้น

ลู่จื่อเหยาถูกบีบคอจนถอยหลังกรูด แผ่นหลังกระแทกต้นไม้จนเจ็บปวด ในหนึ่งวันนางถูกคนกระทำเช่นนี้มาสองครั้งแล้ว แต่เซวียนหยวนเข้าเทียบเพียงเดือนนางส่วนเหลืยวอู่เหินนั้น เห็นชัดว่าตั้งใจบีบคอนางให้ตาย

ใบหน้าของลู่อื่อเหยาเปลี่ยนจากสีขาวเป็นสีแดง เป็นสีม่วง และในที่สุดก็ซีดจนไร้สีเลือด ขณะที่นางเหลือเพียงลมหายใจเฮือกสุดท้าย เหลียวอุ๋นเห็นก็ปล่อยมือ

มีอาจมองเห็นความรู้สึกใด ๆ ภายในดวงตาของเขา เขาทอดสายตามองร่างของลู่อื่อเหยาที่ล้มอ่อนยวบลงไป จากนั้นจึงถามเหินบ่แนม “เจ้าคิดที่จะใช้วิชาแมวมสามขาเช่นนี้ มาเอาชนะข้าอย่างนั้นหรือ”

“ข้าคลอดลูกแล้ว แต่จินหนิงเฝ้าอยู่ที่ใด ท่านเคยรับปาก แล้วนะอาจารย์ของข้า ข้าต้องการจินหนิงเฝ้า” ลู่อื่อเหยาไม่ตอบคำถามของเขา ผืนย่นกายเหี่ยยดตัวตรง จากนั้นจึงกล่าวอย่างแน่วแน่เป็นล้นพ้น “ไม่ว่าต้องขโมยหรือว่าช่วงชิง ข้าต้องได้มันมาให้ได้”

บทที่ 363 เป็นหนี้ต้องจ่าย
เป็นคนร้ายต้องชดใช้กรรม

“ขโมย? ช่างชิง? ลู่จื่อเหยา เจ้าเปื้อนชีวิตจริง ๆ หรือ” เหลียวอู่เหินเดินเข้าไปกระชากร่างลู่จื่อเหยาซึ่งอยู่บนพื้น ขึ้นมาด้วยนัยน์ตาแดงฉาน เขาคิดไม่ถึงว่าลู่จื่อเหยาจะยึดติดกับเงินหนึ่งเฉ่ามากถึงเพียงนี้ “เจ้ารู้หรือไม่ว่าคนที่เจ้าจะนำไปช่วยชีวิตคือผู้ใด!”

“ย่อมรู้แน่นอน” ลู่จื่อเหยาสงบเยือกเย็นผิดปกติเล็กน้อย เมื่อเผชิญกับความโกรธเกรี้ยวของเหลียวอู่เหิน “นี่คือสิ่งที่ข้าติดค้างเขา ข้าต้องทำให้จงได้”

“ต่อให้จ่ายค่าตอบแทนด้วยชีวิตของเจ้ากับลูกทั้งสองคน เจ้าก็จะทำเช่นนี้ด้วยหรือ!”

“อาจารย์” ลู่จื่อเหยาพลันเปลี่ยนเรื่อง เอ่ยถึงเซวียน-หยวนโยวหราน “ท่านแม่ข้า...คงมีใช้ศิษย์ที่ท่านสั่งสอนด้วยกระมัง ฮองเต้เชื่อใจท่าน ไทเฮาเชื่อใจท่าน พวกเขาให้ท่านสอน

ข้า เพราะหวังว่าท่านจะทำให้ข้าโดดเด่นเหมือนท่านแม่ จากนั้น
ก็ให้ข้าไปแก้แค้น ถูกต้องหรือไม่”

ผู้อื่นมักพูดกันว่าเซวียนหยวนโยวหรานเก่งกล้าสามารถ
ถึงเพียงนั้น นางเป็นผู้วางยาพิษหลินอี่หนานเช่นนั้นนาง
เรียนวิธีการอันโหดเหี้ยมอำมหิตเช่นนั้นมาจากผู้ใดกันเล่า
ลู่จื่อเหยาคิดว่านอกจากเหลียวอู่เหินแล้วก็ปราศจากความ
เป็นไปได้อื่นได้อีก ดังนั้นเหลียวอู่เหินคงแค้นเช่นกันกระมัง
แค้นที่ลูกศิษย์ทรยศเขาเช่นนั้น มิหนำซ้ำยังจับชีวิตที่ต่างบ้าน-
ต่างเมืองอีกด้วย ดังนั้นถึงคิดใช้นางเพื่อดึงความรู้สึกให้กลับมา
สมดูลนั่นเอง

“ทว่าเป็นหนี้ต้องจ่าย เป็นคนร้ายต้องชดใช้กรรม
ทุกสิ่งนั้นเกี่ยวอะไรกับหลินอี่หนานด้วยเล่า มารดาของเขา
จับชีวิตได้เจือมมือท่านแม่ของข้า แล้วความแค้นของเขาควร
ไปติดกับผู้ใด ส่วนคนร้ายที่ทำให้ท่านแม่ของข้าตาย บัดนี้
เหลือเพียงแค่หลินอี่เสียง ส่วนคนอื่นๆ นั้น หลินอี่หนานล้วน
ช่วยข้าสังหารจนหมดสิ้นแล้ว หากพวกท่านตั้งต้นคิดที่จะให้ข้า
ให้ลูกของข้าเป็นเครื่องมือแก้แค้นให้พวกท่าน เช่นนั้นข้า

ยอมพาพวกเขาหายลับไปจากโลกนี้ แต่ไม่ยอมให้พวกเขา
เดินตามรอยข้าเด็ดขาด”

ความแค้นทุกอย่าง ความชิงชังทุกอย่าง นำมาใช้กับ
นางเพียงผู้เดียวก็มากพอแล้ว! ความเจ็บปวดจากการสูญเสีย
ญาติมิตร ความทุกข์ระทมจากการจากลา ประสบเรื่องเหล่านี้
เพียงครั้งเดียวก็เพียงพอให้นางเหนื่อยล้าทั้งกายและใจแล้ว
หรือนางยังต้องให้เรื่องพรรค์นี้เกิดขึ้นอีกเป็นครั้งที่สอง

เหลียวอุ๋เหินพึ่งถ้อยคำของลู่อื่อเหยา แวตาก็ล่องลอย
เล็กน้อย ส่วนมือก็คลายแรงลงไปโดยไม่รู้ตัว

นั่นเป็นครั้งสุดท้ายที่เธอได้พบเซวียนหยวนโยวหราน
นางบอกเธออย่างแน่วแน่ถึงเพียงนั้นว่าอย่าคิดเพื่อฝันที่จะใช้
ลูกของนางทำสิ่งใดอีกเป็นอันขาด และอย่าคิดเพื่อฝันที่จะให้
ลูกของนางใช้ชีวิตเช่นนางในกาลก่อนอีกด้วย

“พวกเจ้าแก้แค้นไปแล้ว แล้วแค้นของข้าสมควรทำ
เช่นไร” เหลียวอุ๋เหินหลุดพ้นออกมาจากความทรงจำอย่าง
แหลมซ้า สีหน้าเศร้าโศกที่ยากจะได้พบเห็นมลายไปสิ้น

ลู่อื่อเหยาเพียงรู้สึกว่แขนซ้ายของตนเจ็บปวดอย่างรุนแรง จากนั้นก็รับรู้ความรู้สึก เหลียวอู่เหินออกแรงมากเกินไป จนทำให้แขนซ้ายของนางข้อหลุดทันที เขาเดินกลับเข้าไปในห้องโดยไม่หันหน้ากลับมา บอกนางทันทีที่ปิดประตูห้องว่ให้คูกเข้า ห้ามกลับเข้าไปในห้องเด็ดขาด

ลู่อื่อเหยาทอดสายตามองประตูบานนั้นด้วยสีหน้ามุ่นมั่นค่อย ๆ ยกมือซ้ายขึ้นแล้วออกแรงดันบริเวณข้อต่อที่หลุดของตนอย่างแรงทันที เหงื่อเย็นเยียบพลันไหลลงมาจากหน้าผาก เมื่อต่อแขนตนเองเสร็จแล้วก็ยืมอย่างหมดแรง ไม่ซึกไม่อาจงัดไม้ซุง หากตอนนี้นางคิดต่อต้านเหลียวอู่เหิน ก็เท่ากับกำลังแกว่งเท้าหาเสี้ยนจริง ๆ

ลู่อื่อเหยาคุกเข่าลง พยายามหวนนึกถึงชีวิตเมื่อครั้งอยู่ในแคว้นเซี่ยไหลของนาง

ภายในความทรงจำมักจะมีชั่วเสี้ยวเวลาซึ่งพอที่จะทำให้อดีตอันแสนจะห่างไกลและปัจจุบันอันไร้ความหวังอบอู่ขึ้น ความทรงจำเหล่านั้นช่วยค้ำยันร่างกายซบผอมของนาง ทำให้นางยืนหยัดที่จะเดินอยู่บนเส้นทางนี้ต่อไปได้

ลู่อือเหยายอมรับว่าตนมิได้สมบูรณ์แบบและมีข้อด้อย
จำนวนมาก ถึงขั้นที่ว่าพริบตาที่หลินอิ๋หนานปล่อยมือ นางยัง
คิดที่จะทำลายทุกสิ่ง ซึ่งรวมถึงเขาและแวนแคว้นของเขา
อีกด้วย ทว่าทุกอย่างก้าวตราบจนถึงทุกวันนี้ นางกำลังพยายาม
อยู่เช่นกัน พยายามที่จะมีชีวิตต่อไป พยายามที่จะชดเชย
ความผิดพลาดที่นางมิได้ก่อเหล่านั้นเสีย

มิใช่ไม่ทุกข์ มิใช่ไม่เหนื่อย และยังมีมิใช่ไม่เคยถามไถ่
ตนเองว่าเหตุใดนางต้องแบกรับทุกสิ่งนี้ไว้? แต่เมื่อความ
โกรธเกรี้ยวมลายไปสิ้น นางก็กระจ่างแจ้งแก่ใจดีว่าตนมิอาจ
ปล่อยวางคนเหล่านั้นไปได้ ไม่ว่าจะเป็นบิดามารดาหรือว่า
เขาคนนั้นของนางก็ตาม นางพยายามอย่างสุดความสามารถที่
จะทำให้พวกเขามีความสุข มีความสุขยิ่งกว่าตนเสียด้วยซ้ำ
ในเมื่อได้หล้าไม่มีบ้านของนาง เช่นนั้นนางก็ไม่ต้องการ
บ้านหลังนี้! เพียงแต่...ต้องลำบากลูกของนางแล้ว หาก
เป็นไปได้ นางอยากจะเฝ้าดูพวกเขาจนเติบโตใหญ่ ให้พวกเขา
อยู่ห่างไกลจากความผิดถูกเหล่านั้นเสีย และเติบโตอย่าง
ไร้ความกังวล และนี่คืออีกหนึ่งเหตุผลที่นางเลือกที่จะรั้งอยู่
ข้างกายเหลียวอู่เหิน เนื่องจากนางต้องการแข็งแกร่งขึ้นกว่านี้
นั่นเอง

เซวียนหยวนเข้าเทียบยืนทอดสายตามองแผ่นหลัง
ของลู่จื่อเหยาอยู่ไกลๆ เขาตามพวกนางสองคนมา เนื่องจาก
อยากให้เห็นสารรูปที่ลู่จื่อเหยาถูกอบรมสั่งสอนนั่นเอง
ถึงกระนั้นเหตุการณ์กลับดำเนินไปเหนือจากสิ่งที่เขาคาดคิด
ไว้มากนัก

ลู่จื่อเหยาหัวรั้นและเข้มแข็งกว่าที่เขาคิดไว้มาก
ไม่มีใครทนรับการโจมตีการทรมานเช่นนั้นของเหลียวอู่เหิน
ซ้ำแล้วซ้ำเล่าได้ แต่นางกลับรับมันไว้โดยสีหน้าไม่แปรเปลี่ยน
ครั้งนึกถึงภาพที่นางต่อแขนตนเองเมื่อสักครู่นี้ เซวียนหยวน-
เข้าเทียบก็กล่าวเย้ยหยันขึ้นมาว่า “ดูท่าหลินอิ๋หนานคงวางยา
เสน่ห์ไว้ไม่น้อย จึงทำให้สตรีผู้นี้รักเขาอย่างสุดจิตสุดใจมาก
ถึงเพียงนี้ได้”

เซวียนหยวนเข้าเทียบจากไปแล้ว ส่วนลู่จื่อเหยายัง
คงคุกเข่าต่อไป และดำเนินไปเช่นนี้ตลอดทั้งคืน ยามเช้าตรู่
เหลียวอู่เหินเดินออกมาจากภายในห้อง เมื่อเห็นลู่จื่อเหยา
อยู่ที่หน้าประตูก็ตาค้างในบัดดล ไม่คิดว่านางจะคุกเข่าอยู่
ที่เดิมทั้งคืน เขาโกรธจัด ออกคำสั่งอย่างเย็นชาทันทีที่เดินไป
ถึงข้างกายนาง “ไปฝึกวิชา!”

“เจ้าค่ะ” ลู่จื่อเหยา รับคำเสียงต่ำ แทบจะล้มลงไป
อีกคราขณะที่กำลังลุกขึ้นยืน ต้องใช้เวลาสักพักขาถึงกลับมา
มีความรู้สึกอีกครา ระยะเวลาเพียงช่วงหนึ่งราตรีคล้ายหวนกลับ
ไปสู่จุดแรกเริ่ม พยายามอย่างเอาเป็นเอาตายทั้งวันทั้งคืน
เกิดบาดแผลขึ้นรอยแล้วรอยเล่า หลายวันผ่านไปลู่จื่อเหยายัง
ไม่ปรากฏตัวภายในวัง ไม่ว่าอย่างไรเด็กแรกเกิดก็สมควรอยู่
ข้างมารดา ฉีหมิงเยว่รู้ดีว่าเหลียวอู่เหินเป็นคนเช่นไร ทำให้
นางห่วงความปลอดภัยของลู่จื่อเหยา มาก กอปรกับเมื่อนาง
เสนอให้นำเด็กกลับไปอยู่กับลู่จื่อเหยา กลับได้รับการปฏิเสธ
จากเหลียวอู่เหิน นางจึงทวิความกังวล ไม่รู้ว่ายามนี้ลู่จื่อเหยา
ใช้ชีวิตเป็นเช่นไร

ผ่านไปเช่นนี้เจ็ดแปดวัน ในที่สุดฉีหมิงเยว่ก็อดรน-
ทนไม่ไหว นางมาที่ตำหนักบรรทมของเซวียนหยวนเฮ่าเทียน
และบอกว่าอยากไปเยี่ยมลู่จื่อเหยา ดูสักครั้ง เซวียนหยวน-
เฮ่าเทียนนั่งอยู่บนเก้าอี้พร้อมตอบโดยไม่เงยศีรษะขึ้นมา
“เสด็จแม่ ทรงยุ่งไม่เข้าเรื่องเกินไปบ้างหรือไม่ ตอนที่โอรส
ของท่านฝึกวิชาอยู่ที่นั่น ก็ไม่เห็นว่าจะเสด็จไปเยี่ยมสักครั้งเลย
นี่พะย่ะค่ะ”

“นั่นมันไม่เหมือนกัน!” จี๋หมิงเยว่เอื้อมมือไปดึง เซวียนหยวนเข้าเทียบที่นั่งขวางทางเข้าชั้นมาพร้อมกล่าวว่าอย่างร้อนใจ “อย่างไรเสียเจ้าก็เป็นถึงฮ่องเต้ เขายังลงมือไว้มิตรกับเจ้า แต่จื่อเหยาก็ไม่แน่แล้ว!”

ลงมือไว้มิตรหรือ เซวียนหยวนเข้าเทียบคิดถึงการถูกเหลียวอุ้เหินเฉียนตีจนมีบาดแผลอยู่เต็มร่าง ไม่คิดว่าคำคำนี้เหมาะสมที่จะใช้กับพวกเขา

“เช่นนั้นก็ดี เราจะไปกับเสด็จแม่ ดูลือว่าลู่อื่อเหยาตายแล้วหรือไม่ หากนางตายแล้ว เสด็จแม่จะได้ทรงวางพระทัย”

เซวียนหยวนเข้าเทียบกล่าวว่าประชด ทั้งสองคนเดินทางมาถึงหุบเขา จี๋หมิงเยว่เข้ามาสถานที่แห่งนี้เป็นครั้งแรกในรอบสิบปี นางเดินมุ่งหน้าไปยังสถานที่อันคุ้นเคย จิ้งจิ้งคาตพวกนางได้ยินเสียงต่อสู้กันอยู่

“ช้าเกินไป! อยากตายก็พุดมาตามตรง!”

“คนผมขาวส่งคนผมดำออกจะอกตัญญูเกินไป อาจารย์วางใจได้ ข้าไม่มีทางปล่อยให้เกิดเรื่องพรรค์นั้นแน่” ลู่อื่อเหยาปากอวดดี ผีนหลบคราวเคราะห์ไปได้ครั้งหนึ่ง

“ข้าต้องแข็งแกร่งกว่าท่าน แกร่งจนถึงขั้นที่สังหารท่านได้ เพื่อปกป้องทุกคนที่อยู่รอบกายข้า”

“เฮอะ” เหลียวอู่เหินแค้นเสียงออกจมูก “คุยโวไอ้อวด!”

หลินอีหนานเคยบอกตอนสอนลู่จื่อเหยาว่าต่อให้กระบวนท่าร้ายแรงอีกสักเพียงใดก็ไม่จำเป็นว่าเป็นอะไร ขอเพียงลู่จื่อเหยาสังหารเขาก่อนที่เขาจะลงมือ ทุกอย่างก็ง่ายตาย หรือพูดอีกนัยหนึ่งก็คือระหว่างการชนฆ่าสังหารกันนั้น ความเร็วอยู่เหนือทุกสิ่ง

ลู่จื่อเหยาย่อมเข้าใจเหตุผลนี้ แต่ถึงแม้จะเข้าใจ แต่ก็มีบางครั้งที่นางทำอะไรไม่ถูกเช่นกัน เหลียวอู่เหินรวดเร็วเหลือเกิน เร็วจนถึงขั้นตาเนื้อมียาจมองทัน

“เศษสวะ! เคยบอกเจ้าแล้วมิใช่หรือว่าห้ามใช้ดาบเพียงอย่างเดียว!”

ขณะที่ความคิดของลู่จื่อเหยากำลังสับสน ทันใดนั้นเสียงคำรามอย่างบ้าคลั่งของเหลียวอู่เหินก็ดังมาจากข้างหลัง ส่วนลู่จื่อเหยาก็ถูกเขาโจมตีจากทางด้านหลังโดยมียาจหลบหลีกได้ เหลียวอู่เหินมักเลือกลงมือบริเวณที่นาง

เคยได้รับบาดเจ็บมาก่อน และใช้วิธีการที่ง่ายที่สุดเพื่อให้
นางเจ็บปวดและหวาดกลัวจนถึงขีดสุด ร่างของลู่อือเหยาถลัน
ไปข้างหน้าและกลิ้งไปกับพื้นรอบหนึ่ง

ฉีหมิงเยว่กับเซวียนหยวนเข้าเทียบมาถึงบริเวณ
ใกล้เคียง ขณะที่มองเห็นคนทั้งสอง ลู่อือเหยากำลังถูกกด
ให้นอนอยู่บนพื้น เหลียวอู่เหินใช้มือซ้ายกดขานาง ส่วนกริช
อันคมกริบที่มือขวาก็เสือกแทงไปที่ใบหน้านางทันที

เมื่อเห็นภาพเหตุการณ์อันน่าตื่นตระหนกเช่นนั้น
ฉีหมิงเยว่อดสูดลมหายใจคราหนึ่งมิได้ ส่วนเซวียนหยวน-
เข้าเทียบก็อดตะลึงงันมิได้เช่นกัน

ลู่อือเหยาสองตาแดงก่ำ ในเมื่อหมดหนทางหลบหนีก็
ทำได้เพียงรับการโจมตีเท่านั้น นางหวัดกริชในมือไปที่ชอกคอ
ของเหลียวอู่เหิน ขณะเดียวกันก็เบี่ยงศีรษะหลบไปด้านข้าง
หลังจากที่กริชปะทะกันจนเกิดเสียงเสียดแทงไปหู ลู่อือเหยา
ก็รวบรวมสรรพกำลังทั่วทั้งสรรพางค์กาย พลิกมือกลับไป
กุมมือข้างที่กำลังกดขานางไว้ของเหลียวอู่เหิน จากนั้นจึงยกขา
อันหนักอึ้งขึ้นเตะเขา

รังแกกัน รังแกกันเกินไปแล้ว! ภาระที่หนักหลายสิบจินที่อยู่บนขาลู่จื่อเหยาทำให้นางสิ้นเปลืองแรงกายมากเกินไป ทว่าเหลียวอู่เหินยังไม่ยอมให้นางปลดออก มีหน้าขำน้ำหน้ากยังมีแต่เพิ่มไม่มีลดเท่านั้น!

ในที่สุดลู่จื่อเหยาก็ลุกขึ้นยืน นางหอบหายใจคำโต นางไม่คิดอะไรทั้งสิ้น มีแต่คิดที่จะหลบหนีเพียงอย่างเดียว ถึงกระนั้นเหลียวอู่เหินกลับมิได้ไล่ตามมาทันทีดังที่นางกังวล ลู่จื่อเหยาหันหน้ากลับไปอย่างสงสัย พบว่าเขากำลังยืนมองไปยังทิศทางหนึ่งโดยยืนอยู่ที่เดิม

ลู่จื่อเหยาตามสายตาเขาและพบเซวียนหยวน-เข้าเทียบกับฉีหมิงเยว่ ท่ามกลางสายลมหนาวหวีดหวิว ผมยาวของนางแผ่สยายกระเซอะกระเซิงเล็กน้อย ประหนึ่งคนเสียดสีอย่างไรรออย่างนั้น ชุดที่อยู่บนร่างถูกของมีคมกรีดหลายแห่ง จนพอจะมองเห็นบาดแผลที่มีโลหิตแดงฉานหลายแห่ง เพียงแต่ดวงหน้างามสดใสซึ่งเปี่ยมด้วยความดีอันนั้น กลับมีอาจทำให้ทุกคนละสายตาออกไปได้

ลู่จื่อเหยาขมมือขึ้นเช็ดเหงื่อบนหน้าผากจนเปื้อนโลหิตที่อยู่บนมือด้วยเช่นกัน ทำให้นางดูชั่วร้ายขึ้นมิใช่น้อย ลู่จื่อเหยา

ยัมหวานแล้วเดินไปหาฉีหมิงเยว่โดยمينเฉยคนขวางหูขวางตา
เช่นเซวียนหยวนเข้าเทียบทันที

ผู้อื่นปฏิบัติต่อนางเช่นไร นางจะปฏิบัติต่อคนผู้นั้น
เช่นเดียวกัน นางเห็นสายตาห้วงไยของฉีหมิงเยว่ ดังนั้นทำที่
ที่แสดงออกมาจึงไม่เลวร้ายเป็นธรรมดา

“ไทเฮา อากาศเย็น ไฉนพระองค์ทรงไม่สวม
ฉลองพระองค์ให้มากขึ้นขึ้นอีกถึงค่อยเสด็จมาละเพคะ”
ลู่อื่อเหยาหันหลังให้เซวียนหยวนเข้าเทียบ สนทนากับ
ฉีหมิงเยว่อย่างปากหวาน

เซวียนหยวนเข้าเทียบมองลู่อื่อเหยาซึ่งกำลังจะเหยียบ
เท้าตน พลังผลักดันออกไปด้วยแหวดาดำมืด ผลักโดนบริเวณ
ที่นางได้รับบาดเจ็บพอดี

ผู้ใดกล่าวว่าคุณหนูใหญ่อย่างช้าเป็นดาวกาลกิณี! เล่ม 10

谋妃当道

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน (บรมราชชนนี) 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《谋妃当道》

Author: 夜凌祁 Ye Ling Xi

Copyright © 2021 by COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Thai (language) Translation Copyright © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

This Thai edition is published by arrangement with COL Digital Publishing Group Co., Ltd.

Arranged through Beijing Wenxin Wenchuang Technology Co., Ltd. (北京文心文创科技有限公司) &

Pelican Media Agency Ltd., Taiwan

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8156-6

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)